

မောင်မိန်းမင်း

[ပုထိုးကုန်း]

သံယောဇဉ်မြစ်ကျဉ်းနဲ့
ချစ်ခြင်းဖွဲ့လက်က

M A N N E
M A N N E
M A N N E

(ပထမပိုင်း)

လေပြည်က သူရဲနံ့ကို ခိုးသွားတာ

ပန်းကလေးက မသိရှာ

မိုးစက်နဲ့ နေခြည်က သက်တံဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းတာ

ကောင်းကင်ကြီးက မသိရှာ

လရောင်က ဒီရေအတက်အကျကိုဖြစ်စေတာ

ပင်လယ်ပြာက မသိရှာ

အချစ်ပင်က အလွမ်းပွင့်လေးတွေ ဝေတော့မှာ

နှလုံးသားကတော့ သိနေရှာ....။

သည် မြေကိုခြေချသည် နှင့် သတိရစိတ်က ရင်၌ ပြည့်လျှံပါပြီ ချို့....

။

ချိုရှိနေသည့် အရပ်ဟု မောင့်ရင်က လှုပ်ခတ်နေချင်သေးတာ ဘာသာ မကျေနပ်ပြန်။ အဖန်ဖန် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောပါလျက် မပျောက်နိုင်သည့် အရာကား နှလုံးသားပေါ်မှာ အစွန်းအထင်းဟု ချက်ချင်းနားလည်ရပြန်သည် ပဲ။ ရင်ထဲမှ အလွမ်းကြိုးစတို့ အမှတ်တရရစ်လုံးမှ လျော့ကျပြေပြီ ချို့။

မှန်စာတိုက် စွန်ကြိုးအလား ထိုကြိုးကား နှလုံးသားပေါ် ပွန်းရှုထိခ

တံပြန်သည် လေ။

အကင်းသေလောက်ပြီထင်လျက် ဒဏ်ရာကား ကျက်နိုင်ခဲ့စွ။ တ၊သ
အောက်မေ့ခြင်းဖြင့် ရင်တွင်းနာသည် စူးကျဉ်နေတတ်ဆဲပါလား။

ဘယ်ကြည့်ကြည့် သတိရစရာတွေပါ ချို့။

တစ်ခါတစ်ခါဆောင်းလိုလို မနက်ခင်းနှင့် နှင်းတွေမှုန်ရီ ကျတတ်ပြန်ရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းထု အဆုတ်မှာ တော့ နွေသရုပ်ပီစွာ ပူပြင်းလာတတ်ပြန်ပါရောလား။ မောင်ထွက်သွားတုန်းကလည်း သည်လိုရာသီဆိုတာ မောင်မှတ်မိနေပါသည် ချို့။

လက်ပန်တွေပွင့်မယ်။ စွယ်တော်ပွင့်တွေဝေမယ်။ သရက်ကင်းတွေလည်း နှင်းအရိုက် မြေပေါ်ကြွေမယ်လေ။ ဒါ နွေဦးသရုပ်တဲ့ ။ ချို့ပြောခဲ့စကား မောင့်နှလုံးသားမှာ ကြားနေဆဲပင်။

မကြာခင်မှာ တော့ ချို့ကြိုက်တဲ့ ပျဉ်းမပန်းတွေ ပင်လုံးဝေတော့မှာပါလား။ လူတွေစာဖွဲ့ တင်စားကြတဲ့ ပိတောက်တွေ၊ ကံ့ကော်တွေ ခဏလေးအလည်လာသလို ပွင့်ပြီးပျောက်သွားပေမယ့် ပျဉ်းမပန်းတွေက တော့ တစ်နှေလုံး၊ အပူခံပွင့်နေကြတာပါမောင်တဲ့။ ချို့က ကံ့ကော်တွေ၊ ပိတောက်တွေလို တော်ဝင်ပြီး နုရွတဲ့ ပန်းမျိုးမကြိုက်ချင်ပါဘူး။ ပျဉ်းမလို အားမာန်ဖြစ်စေတဲ့ ပန်းမျိုးကိုပဲ သဘောကျတာတဲ့။

ဝေးကွာခြင်းသည် ကာ နှလုံးသားတွင် နစ်ဝင်နေသည့် ချစ်သူစကားတို့ အား ဖယ်ရှားခြင်းငှာ မစွမ်းသာပြန်ပါလေ။

ကံ့ကော်တွေ ပွင့်သွားပြီတဲ့ ချို့။

နောက်ရာသီကို မျှော်ခွင့်ရှိတဲ့ ပန်းတွေ နွမ်းရဲ ကြွေရဲတာ မဆန်းပါ

ဘူး မောင် ဆိုတဲ့ ချို့စကားက နား၌ ရစ်ဝဲလာပြန်ပြီကော။

ရင်မောတယ်ချို့....။

ဘယ်ကို ကြည့်ကြည့် သတိရစရာတွေချည့်ပါလား ကွယ်....။

(၁)

နွေဦးည၏ အငွေ့အသက်သည် ခါတိုင်းနှယ် မပြောင်းလဲပါလား တွေးမိသေး၏။ ဝေးကွာခဲ့သည် ကြာသော်ငြား၊ အလွယ်တကူ မှတ်မိသ တိရစေနိုင်အောင် သူ့ ရင်၌ စွဲလမ်းမှုတို့ ပြည့်နှက်နေပြီထင်သည်။ ရင် ကို ကော့လျက် တဝှေ့ရှိုက်လိုက်မိသော လေထုထဲတွင် တောပန်းရနံ့ များကိုပင် သူ့အာရုံက ရနေချင်သလိုလို။ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ဝေတိုက်ခတ် လိုက်သော လေသည် ခရီးပန်းလာသမျှကို လွင့်စဉ်ပျက်ပြယ်သွားစေသ လိုပင်။ ဝန်းကျင်ကို အကြည့်ဝေလျက်လျှောက်ရင်း အဆောက်အဦတွင်း သို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဘာပစ္စည်းမှ မည်မည်ရရပါသည် မဟုတ်သဖြင့် အဆင့်ဆင့် အစစ် ဆေးခံရာတွင် မြန်ဆန်သည် ။ သူလွယ်လာသည့် ဟင်းဘက်တစ်လုံးတည်းမို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပင် အခန်းပြင်ကို သူ ထွက်လိုက်၏။ အကြည့် ဝေ့စဉ်မှာ ကိုကိုမျက်နှာကိုတွေ့သည် ။ နှစ်နှစ်ကျော်မျှ ဝေးသွားသည့် ကာလ၌ ကိုကိုသည် နှစ်နှစ်မက ပို၍ အိုစာသွားပါလားဟု သူ ချက်ချင်း သတိထားဖြစ်ပြန်၏။ ကိုကိုနှင့်သူ နောက်ဆုံး ဆုံခဲ့သည် မှာ ကိုကို၏ စင်ကာပူမှ အခန်းလေးမှာ ဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ်ကသူနှင့် ကိုကိုတို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတတ်သော အဖြစ်ကို အမှတ်ထင်ထင် တွေးဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည် ။ သူက မြန်မာပြည်မှ ထွက် လာပြီး သင်္ဘောတက်မည့်သူ။ ကို

ကိုက စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေရာမှ မြန်မာပြည်ကို အပြီးအပိုင်ပြန်ရ တော့မည့်သူ...။ ကိုကိုနှင့် သူက အဝင်နှင့် အထွက်လိုပင်။ သူ သင်္ဘော မတက်နိုင်ခင် ကိုကိုကလည်း သူ့လုပ်ငန်းစာချုပ် မပြည့်ခင်မို့ စင်ကာပူ မှာ အတူနေဖြစ်ခဲ့သေးသည် ဝဲ။ သူ သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားပြီးနောက် နှစ်လလောက်မှာ ပင် ကိုကိုက အလုပ်စာချုပ်ပြည့်ပြီး ပြန်တော့မှာ ကို သူ သိသွားနိုင်ခဲ့သည် ။

ဖေဖေက လုပ်ငန်း အားလုံး ကိုကိုကို လွှဲတော့မှာ ကိုလည်း သူနှင့်အ တူ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ကိုကိုအတွက် စာထဲမှာ ပါတာ သူဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပြ န်၏။

“ညီ ... မင်း မြန်မြန်ပြန်လာရင် ကောင်းမယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်းတွေ ဖြစ်နေမှာ စိုးတယ်”

သူက လေးငါးနှစ် မပြန်တော့ဘူးပြောတော့ ကိုကိုက စိတ်ပူစွာ သူ ကို ပြောခဲ့သေးသည် ။ ကိုကိုသည် အရာရာကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သူဖြစ်လျက် စိတ်ပူစိုးရိမ်တတ်သူလည်း ဖြစ်နေတာ သူသိ သည် ။ ကိုကို၏ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်မှုနှင့် ဖေဖေ၏ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကြီးကြီးမားမားတို့ က ကိုကိုအရွယ်ကို ပို၍ ကျသွားအောင် ဖန် တီးနေပြီဆိုတာ သူ နားလည်လိုက်သည် ။

သူ့ကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကိုကိုမျက်နှာက ဝင်းလက်သွား၏။ သူရှိရာ သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ကိုကို လျှောက်လာသည် ။

“ညီရာ မျှော်လိုက်ရတာ၊ ချတဲ့ နေ့က မမီတောင် ရက်လည်တော့ မိမ ယ်ထင်ထားတာ”

သူ ပခုံးကို နွေးထွေးတင်းကျပ်စွာဖက်ရင်း ပြောသည် ။

“ပင်လယ်ထဲ ရောက်နေတာ ကိုကိုရ၊ ဆိပ်ကမ်းကပ်ကပ်ချင်းပဲ စီစဉ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

ဘန်ကောက်ရောက်မှ ကိုကိုဆီကို သူ ဖုန်းဆက်ပြီး လာကြိုဖို့ မှာ ဖြစ်သည်။

“ဘာပါသေးလဲ”

“မပါဘူး ကိုကို၊ ဒါပဲ”

“မင်းက အပြီးပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး လား ညီ”

သူ့မျက်နှာကိုငေးကြည့်ရင်း ကိုကိုမေးလိုက်၏။ ကိုကိုကို သူခပ်ပြီးပြီးကြည့်လျက်နှင့် ကိုကို ပခုံးကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ညှစ်မိပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ကြာကြာနေမှာ ပါ ကိုကို”

အဆောက်အဦတွင်းမှ လှမ်းထွက်ရင်း သူ ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ညီ၊ ဖေဖေက လည်း မင်းကို ဒီမှာ ပဲ ဦးစီးစေချင်နေတာ၊ မင်းဆီရေးတဲ့ စာတွေထဲမှာ ပါမှာ ပါ၊ ငါငါ တစ်ယောက်တည်းလည်း သိပ်ပင်ပန်းတယ်ကွာ”

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ကိုကိုရာ၊ ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေအသုဘ အားလုံး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုကိုက ခေါင်းကိုဆတ်ပြီး ညိတ်၏။

“ပြေပါတယ် ညီ၊ ဖေဖေဆေးရုံရောက်ပြီး သတိကောင်းကောင်း ရတဲ့ အချိန်မှာ မင်းအကြောင်းကို ခဏ ခဏ ပြောတယ်ညီ၊ ဒီကောင်က နိုငံငံခြား သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ကြောင့် သွားရတာ၊ ပြန်ခေါ်ပါလို့

ငါ့ကို မှာ တယ်”

ကားနားအရောက် ကိုကိုပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာကို အကြည့်ဆုံရင်း စူးစိုက် ကြည့်နေမိလိုက်၏။

“ဒီလိုပဲပြောလား ကိုကို”

“ဟုတ်တယ် ညီ သူ့အတင်းလွှတ်လို့ ညီထွက်သွားရတာတဲ့ ”

စီဒီစီပျံ့ပို့တံရံပြီးမှ သင်္ဘောမလိုက်တော့ဟု သူဆုံးဖြတ်ကာ ဖေဖေလုပ်ငန်းတို့ ကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့သည် ပဲ။ နောက်ဆုံး ဖေဖေက ဆန္ဒရှိသည့်အခါမှာ တော့ ဖေဖေအကူအညီဖြင့် သူ့အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာခဲ့ရသည် လေ။

“ကျွန်တော် လည်း သွားချင်လို့ ပါ ကိုကို”

သက်ပြင်းချရင်း လေသံနှိမ့်၍ ပြောလိုက်သည် ။ ကိုကိုက ကားတံခါးကိုဖွင့်ရန် ကားခေါင်းကို ပတ်၍ လျှောက်၏။

ကိုကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည့် တံခါးမှာ ကားတွင်းသို့ သူ လှမ်းဝင်လိုက်သည် ။

မွေးမြဲ သင်းရီနေသည့် ရနံ့ကို ပထမဦးစွာ သူသတိထားဖြစ်ပြန်၏။ ဖေဖေသည် ရေမွှေးကို မုန်းသူဖြစ်၍ ကားထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ရေမွှေးပုလင်းမထားတတ်တာ သူသတိရပြန်သည် ။ ကိုကို ကတော့ ဖေဖေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အမွှေးနံ့သာကို ကြိုက်ကြိုက်မက်မက်ရှိသူပင်။